

Arrest

nr. 266 972 van 20 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WOUTERS
Grote Steenweg 389
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 28 juni 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verweerder neemt op 16 juli 2019 een beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Bij arrest nr. 230.438 van 18 december 2019 wordt deze beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Verweerder neemt op 10 december 2019 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster stelt een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing in. Bij arrest nr. 230 468 van 18 december 2019 wordt de tenuitvoerlegging van dit bevel geschorst. Op 9 januari 2020 neemt verweerder een beslissing tot intrekking van deze bijlage 13septies.

1.3. Verweerder neemt op 9 april 2020 een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tevens neemt verweerder op dezelfde datum een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het ingestelde beroep tegen deze beslissingen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 243 098 van 27 oktober 2020.

1.4. Verzoekster dient op 29 juni 2021 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. Verweerder neemt op 9 juli 2021 een beslissing waarbij de aanvraag bedoeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing werd niet aangevochten.

1.6. Verweerder neemt op 9 juli 2021 tevens een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“De mevrouw,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 1, 3 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

“[...] Eerste onderdeel

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat “bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind:

b) het familie- en gezinsleven:

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Zowel de Terugkeerrichtlijn als de Vreemdelingenwet leggen bijgevolg de verplichting op om rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand, alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen.

In het Paposhvili-arrest oordeelde het Europees Hof bovendien dat een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van een gezondheidstoestand die voor een intens lijden kan zorgen indien er geen adequate behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM (EHRM, Paposhvili v. Belgium, 13 december 2016, § 183). Volgens het Hof maakt een deel van deze inschatting inherent deel uit van de preventieve bescherming van artikel 3 EVRM (ib. §186).

In het principiële arrest D. t. VK van 2 mei 1997 oordeelde het Hof al dat de beschikbaarheid van de medische en sociale hulpverlening in het land van herkomst mee moeten worden onderzocht. Hoewel het Hof stelt dat het gebrekkig niveau van gezondheidszorg in het land van herkomst op zich onvoldoende is om niet te kunnen verwijderd, stelt het Hof dat individuele omstandigheden zoals een gebrek aan huisvesting en netwerk van familieleden en verwanten die mee kunnen instaan voor de zorg en opvang, wél meespelen. (EHRM, D t. Verenigd Koninkrijk 2 mei 1997.)

In haar verzoek tot machtiging om verblijf op grond van artikel 9ter Vw. van 3 mei 2016, schetste verzoekster haar medische situatie en legde zij uit waarom zij bij terugkeer geen toegang zal hebben tot de medisch strikt noodzakelijke zorgen. Verzoeker argumenteerde o.a.:

Totaal ten onrechte beslist de DVZ dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Zowel het Standaard medisch getuigschrift dd 8.4.2019 van Dr V.L., cardioloog als het standaard medisch getuigschrift dd 9.5.2019 van Dr V.d.B.zijn expliciet zeer duidelijk :

“Levenslange noodzakelijke behandeling - Metastasering van schildklierconcinoom is potentieel dodelijk, Followup in Albanie lijkt mij ontoereikend en niet aangewezen” (Dr. V.L.)

“Levenslange opvolging – recidief met laattijdige detectie - gunstige evolutie bij nauwkeurige follow up en tijdige detectie van recidief” (Dr Van den Bruel)

Niettegenstaande de expliciete vermelding van potentieel dodelijke afloop ingeval van onnauwkeurige follow up , de expliciete vermelding door beide dokters van bestaande recidief in 2013 en 2015 en de uitdrukkelijke vermelding van de ontoereikende follow up in Albanie enerzijds en de en de voorwaardelijke nauwkeurige followup anderzijds hebben de arts van DVZ het niet nodig geacht uit te zoeken of de absoluut noodzakelijke follow up kan gegarandeerd worden.

Zij zijn er gewoon van uit gegaan dat de medicatie volgens hun informatie verkrijgbaar is in Albanie ook de substitutietherapie en dat er tevens opvolging mogelijk is van een oncoloog en endocrinoloog en dat er mogelijkheid is tot echografie en specifieke bloednames.

Gelet op het recidief van 2013 en 2015 wanneer verzoekster tot twee maal toe terug uit Albanie is moeten terugkomen omdat ze daar niet kon geholpen worden, zijn doorslaggevende argumenten waar door de DVZ arts toch aandacht moet aan geschonken worden.

Uit de concrete omstandigheden blijkt dat de betrokken arts blijkbaar op basis van onvolledige lezing van de voorgelegde stukken tot een negatief advies komt en blijkbaar geen rekening gehouden heeft met het geheel van de aangevoerde medische argumenten zodat verzoekster terecht geconcludeerd heeft dat de materiele motiveringsplicht geschonden is (RVS 5 januari 2015 nr 135.814;) dan wel het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft (RVS 19 januari 2015 nr 136.587)

DVZ mag de invulling van artikel 9 ter niet beperken tot “directe levensbedreigende ziektes” of een “kritieke gezondheidstoestand” De Raad van State en de Raad van Vreemdelingenbetwistingen bevestigen principieel dat de draagwijdte van artikel 9 ter ruimer is dan die van art 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM is slechts een minimumnorm en verbiedt geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving (AV RVV 12 december 2014; 135.035, 135.037; 135.038; 135.039 & 135.041; RvV 23 juni 2015, nr 148.417, RvV 23 juni 2015, nr 148.406; RvV 15 juni 2015, nr 147.307; Rv 8 juni 2015 nr.147.346) (RVS 16 oktober 2014 nrs 228.778 RVS 5 november 2014 nrs 229.072 en 229.073)

Ondertussen heeft verzoekster op 14/8/2019 opnieuw een ingreep moeten ondergaan (zie stuk 9.)

Zie eveneens het medische getuigschrift van Dr V.L. (stuk 7 +)

Dr V.L. legt duidelijk uit dat verzoekster behandeld wordt voor een bijzonder kwaadaardige schildklier carginoom met aangetaste lymfeklieren waarbij in Albanie de diagnose is gemist ; ze de schildklier operatie begonnen zijn en onmiddellijk weer gestopt in de idee dat de aandoening onbehandelbaar was, gezien het grote aantal positieve klieren blijkt een herval levenslang latent aanwezig en dient intussen de ernstige hypothyreose nauwgezet worden gevolgd

De Dokter vervolgt zijn toelichting dat het feit dat Albanie de eerste diagnose gemist heeft en dat ze daar een inadequate behandeling hebben opgestart, het ergste laat vermoeden als ze de follow up moeten verzekeren

De Dr die zelf in Albanie heeft gewerkt bevestig bijkomend dat dit alleen zijn vrees bevestigt dat incompetentie, corruptie, achterstand in moderne technologie en onvoldoende goed opgeleide artsen deze jonge vrouw bloot stellen aan de ergst mogelijke consequentie nl het niet tijdig detecteren van een herval of missen van metastase dodelijk is.

Ook de noodzaak aan specifieke medische opvolging die de Dr specificeert in laboratorium onderzoeken herhaaldelijk echo/ctscan mri van de schildklierregio en de rest van het lichaam ter uitsluiting van locale en peripere metastasen.

Ook uit de andere Medische attesten blijkt duidelijk dat er een eerste ingreep had plaatsgehad in Albanie, en dat er al 2 recidiefs waren geweest in 2013 en 2015 waarvoor verzoekster telkens terug naar België diende te keren voor behandeling en ingrepen.

Het feit dat Dr V.L. expliciet “dodelijk” aanhaalt moet de betrokken arts aanzetten tot extra voorzichtigheid en moet de ernst van de ziekte in casu kunnen onderscheiden. Mogelijks zou het gepast zijn dat de adviesdokter contact opneemt met de behandelende dokter alvorens tot een beslissing te komen die belangrijke informatie duidelijk heeft genegeerd.

Het feit dat verzoekster bekwaam is om te reizen en mogelijks ook om te werken is niet ter zake dienend evenmin als het feit dat haar vader en broer in Albanie zijn

Verzoekster zou niets liever doen dan werken en een zo normaal mogelijk sociaal en familiaal leven leiden maar boven alles wil ze wel in leven blijven.

Terug gaan naar Albanie is echter geen optie, niet alleen gelet op haar voorgeschiedenis en de slechte ervaringen die ze gehad heeft bij haar behandeling/ staking van behandeling en elke nieuwe herval sindsdien

Ook het feit dat haar moeder ondertussen aan de zelfde ziekte door gebrek aan tijdige behandeling overleden is maakt het psychologisch alleen moeilijker

Bovendien heeft verzoekster een stuk bekomen van het Ministerie van Gezondheid van Albania waarbij duidelijk geattesteerd wordt dat de diagnose die gesteld is bij verzoekster, van Myoloma niet behandeld kan worden in Albania bij gebrek aan specifieke medicatie.

De arts repliceert hierop dat de man in kwestie die ondertekende geen arts zou zijn maar een jurist, zoals blijkt uit google, maar de man in kwestie is alleszins wel iemand die gemachtigd is om een attest af te leveren voor het ministerie van Volksgezondheid van Albanie

Dr V.L. is ook zeer specifiek over het feit dat de noodzakelijke medicatie in Albanie niet voor handen is

Zeer terecht heeft de Raad van Vreemdelingenzaken in haar arrest van 18 december 2019 dat er een schending was van de zorgvuldigheidsbeginsel en dat de grief op grond van artikel 3 van het EVRM ernstig is en bovendien de cumulatieve voorwaarden voldaan waren omdat het ernstig nadeel moeilijk te herstellen zou zijn

Hoe kan een jonge vrouw van 30 jaar een normaal sociaal leven opbouwen wanneer ze lijdt aan een dodelijke ziekte, wanneer bij elke controle onvoldoende “zekerheid” kan gegeven worden dat de

onderzoeken deskundig genoeg werd uitgevoerd rekening houdende met het feit dat ze al 3 maal een slechte behandeling heeft overleefd door tijdig terug naar België terug te keren

Wanneer men 30 jaar oud is en met de kennis/angst moet leven dat de opvolging van uw ziekte onvoldoende is, dan kan men niet zeggen dat de minimumnorm van artikel 3 EVRM gerespecteerd is.

OP die manier is het zeer moeilijk om een leven op te bouwen zowel op sociaal als op familiaal vlak

De opsomming van de mogelijke zorgen medicatie en opvolging die men in Albanie al dan niet van enige kwaliteit zou kunnen aantreffen is dezelfde algemeen opgesomde lijst waarnaar verwezen werd in de eerste beslissing

Totaal ten onrechte komt de Belgische Staat (of diens adviserende arts) tot de conclusie dat vanuit medisch standpunt kan worden besloten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, GEZIEN OPVOLGING BESCHIKBAAR EN TOEGANKELIJK ZIJN IN ALBANIË. (QUOD NOT)

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Albanië.

UIT DE BIJGEVOEGDE STUKKEN VAN HET MINISTERIE VAN VOLKSGEZONDHEID VAN ALBANIË ZELF, EN DE GESCHIEDENIS VAN VERZOEKSTER. EN DE ATTESTEN VAN DE DOKTERS IS HET DUIDELIJK DAT DE OPVOLGING NIET BESCHIKBAAR NOCH TOEGANKELIJK ZIJN IN HET LAND VAN HERKOMST

De adviserend arts verwijst opnieuw naar algemene literatuur en veronderstellingen zonder enige concrete toetsing en concludeert totaal ten onrechte dat de medische toestand van verzoekster niet van die aard is dat een uitwijzing een schending van artikel 3 EVRM teweeg zou brengen.

Echter, verwerende partij heeft geen enkel concreet onderzoek gedaan naar de concrete medische situatie van verzoekster, en naar de vraag of haar medische behandeling beschikbaar en toegankelijk voor haar zal zijn.

Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen,

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

Het kwam in casu aan adviserende arts toe om een grondig en zorgvuldig onderzoek te doen op basis van alle elementen in het dossier en op basis van de recente landeninformatie die beschikbaar is over de gezondheidszorg in Albanie. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat dit gebeurd is.

Tweede onderdeel

Artikel 8 EVRM voorziet:

"1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land. het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Artikel 8 EVRM verbiedt enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland. § 63.).

Bij dit onderzoek naar het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte de Raad voor Vreemdelingenzaken het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vast gesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70). (...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bij getreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in

het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

In casu verblijft verzoekster sinds 2015 onafgebroken in België en lijdt zij aan ernstige medische problemen waarvoor zij behandeld wordt.

Naast de gevolgen voor fysieke integriteit zoals hierboven beschreven, heeft de bestreden beslissing ook verregaande gevolgen voor de psychische integriteit van verzoekster die wordt gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst zonder enige garantie dat zij er haar noodzakelijke medische behandeling zal kunnen verderzetten.

2.20. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklink in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet (zie infra punt 2.22.).

3.15. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, D alia/F rankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62)."

Verzoekster hield dan ook terecht voor dat de bestreden beslissing alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

In haar nota met opmerkingen werpt verweerder op dat mevrouw Xhelilaj zich beroept op de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel - waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd - staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte

dienstige stukken. Het onderzoek van de materiële motiveringsplicht en voornoemde algemene beginse-
len van behoorlijk bestuur kunnen in casu niet los worden gezien van artikel 9ter van de vreemdelingen-
wet.

Artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vast gesteld na overleg in de Ministerraad Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.

Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies in winnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte waardoor hij:

- a) een reëel risico loopt voor het leven of fysieke integriteit bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf, of;*
- b) bij de terugkeer een reëel risico loopt op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.*

Het komt enkel aan de door verweerder aangestelde arts-adviseur toe om het al dan niet bestaan van deze risico's te beoordelen.

De onderzoekbevoegdheid van de aangestelde ambtenaar-geneesheer wordt verder verduidelijkt in artikel 9ter. §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet: de arts-adviseur kan de in de voorgelegde medische attesten vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling beoordelen, alsook de mogelijkheid van de behandeling, dit is de beschikbaarheid ervan, en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

Bij deze beoordeling dient de arts-adviseur zijn bevindingen af te toetsen aan de risico's, vermeld in artikel 9ter. §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Echter mag niet uit het oog worden verloren dat de eerste bestreden beslissing het antwoord betreft op een door een vreemdeling ingediende aanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij het indienen van een aanvraag komt het aan de aanvrager toe om de nodige elementen aan te brengen teneinde het bestuur in staat te stellen om met kennis van zaken te beoordelen of de betrokken aanvraag kan worden ingewilligd in het licht van de wettelijke bepalingen die deze aanvraag regelen.

Zo moet de aanvrager, naast het bij brengen van de nodige documenten om te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden (artikel 9ter, §3, 1° tot en met 3°, van de vreemdelingenwet), bij de aanvraag ook alle nuttige en recente inlichtingen overmaken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft (artikel 9ter, §1, derde lid. van de vreemdelingenwet).

De eerste bestreden beslissing is in casu gesteund op het medische advies van de arts-adviseur T.d.W. van 9 april 2020, waarnaar in de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd betekend. Dit advies luidt als volgt:

“(…)

Verzoekster heeft uitvoerig kritiek tegen deze beoordeling.

Zij verwijst naar het attest van dr V.L. waarin werd gesteld dat metastasering van het schildklier-carcinoom potentieel dodelijk is en follow-up in Albanië ontoereikend is en niet aangewezen is.

In het medisch advies wordt de aandoening van verzoekster door de arts-adviseur als zodanig niet betwist. Zo stelt zij vast:

“In België werd in 2013 de schildklier volledig weggenomen samen met 44 lymfeklieren uit de hals. 8 klieren waren positief voor metastasen van het schildkliercarcinoom. In 2015 was er een herval, waarbij opnieuw een chirurgische excisie plaatsvond.

Zowel in 2013 als in 2015 werd de tumor behandeld met radioactief jodium-131.

In augustus 2019 werd opnieuw een vergrote lymfeklier uit de hals verwijderd. Of het weer om een gemetastaseerde klier gaat of om een infectieus vergrote klier kan niet afgeleid worden uit voorliggend medisch dossier.

De voorbije 1 jaar is er geen uitzaaiing opgetreden naar andere delen van het lichaam van betrokkene, volgens het voorgelegde medische dossier.

Omdat de volledige schildklier verwijderd werd. is Mevr. X. levenslang aangewezen op medicatie om het schildklierhormoon te vervangen = schildklierhormoonsubstitutie.

Mevr. X. vertoont geen cardiale problematiek. Een interventie cardioloog (te Gent. terwijl betrokkene zelf woonachtig is in Antwerpen-Berchem) lijkt mij minder goed geplaatst voor de opvolging en behandeling van een recidief schildkliercarcinoom. Deze attesterende arts haalt wantoestanden aan in de medische zorgverlening in Albanië toen hij daar aanwezig was. maar staaft of onderbouwt die beweringen niet.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt als volgt :

Met betrekking tot de noodzakelijke behandeling oordeelt de arts-adviseur DVZ dat verzoekster een halfjaarlijks tot jaarlijks laboratoriumonderzoek dient te ondergaan, een echografie van de hals en buik en/of een CT-scan of een MRI-scan van de hals en de rest van het lichaam om lokale en perifere metastasen op te sporen en tijdig te behandelen.

Uit een medisch wetenschappelijk artikel van 2016 betreffende de behandeling van een patiënt met een agressief en resistent papillair schildkliercarcinoom met jodium-131 in het universitair ziekenhuis van Tirana, leidt de arts-adviseur af dat deze therapie gekend en beschikbaar is in Albanië sinds 2015-2016. Uit dit artikel blijkt dat de patiënt in kwestie driemaal een jodium-131-behandeling van een papillair schildkliercarcinoom onderging in het universitair ziekenhuis van Tirana.

Op basis van bovengenoemd artikel, in samenlezing met de informatie uit de MedCOI-databank, concludeert de art-adviseur dat verzoekster de nodige opvolging en medicatie kan verkrijgen door artsen met de vereiste specialisatie.

Het feit dat er in de standaard medische getuigschriften van verzoekster op wordt gewezen dat de diagnose in 2013 werd gemist, volstaat niet om de informatie uit recentere bronnen, dat thans wel een behandeling mogelijk is, te weerleggen. Bovendien werd verzoekster inmiddels in België behandeld.

Vervolgens verwijt verzoekster de verwerende partij er “gewoon van uit (te) gaan dat de medicatie volgens hun informatie verkrijgbaar is in Albanië ook de substitutietherapie en dat er tevens opvolging mogelijk is van een oncoloog en endocrinoloog en dat er mogelijkheid is tot echografie en specifieke bloednames. »

Uit de lezing van het medisch advies blijkt echter dat dit niet "gewoon" zomaar een stellingname is, maar dat dit standpunt wel degelijk gesteund is op de informatie die wordt aangehaald door de verwerende partij.

Zo wordt verwezen naar de aanvraag MedCOI van 13 januari 2020 met het unieke referentienummer 13187 waaruit blijkt dat opvolging en behandeling bij een oncoloog en/of een endocrinoloog en specifieke endocriene chirurgie voor thyroïdcarcinoom en oncologische chirurgie (metastasen in rest van lichaam) beschikbaar is in Albanië.

Daarnaast zijn laboratoriumonderzoeken van de schildklier en de diagnostische tumormarker van schildkliercarcinoom (Tg) beschikbaar, evenals medische beeldvorming (echografie, CT-en MRI-scan) en radioactief jodium-131.

Totaal ten onrechte meent de Raad van Vreemdelingen betwistingen dat verzoekster enkel blijft verwijzen naar de gefaalde behandelingen in 2013 en 2015 en niet weerlegt dat zoals zou moeten blijken uit recente informatie dat de behandeling thans wel beschikbaar is.

Het is niet omdat er een verklaring is van de zijde van Albanie na de aanvraag Med COI dd 13.1.2020 dat er opvolging en behandeling bij een oncoloog of endocrinoloog beschikbaar is in Albanie, dat er daadwerkelijk ook voldoende oncologen en of endocrinologen voor handen zijn.

De enkele witte raven die er dan al zouden zijn zijn alleen in Tirana te vinden op minstens een dag reizen van de woonplaats van de familie van mevrouw X.

In België loopt de termijn om een MRI te kunnen laten nemen soms al op tot 2 of 3 maanden, terwijl er meerdere klinieken binnen eenzelfde stad over meerdere toestellen beschikken.

De wachttijden in Tirania lopen enorm hoog op, bij gebrek aan toestellen. Elders moet men niet rekenen op de nodige voorzieningen.

Enkel in privé klinieken die niet dik gezaaid zijn en extreem duur, kunnen soms mits hoge steekpenningen, plaatsjes binnen redelijke termijn gekocht worden voor het nodige onderzoek.

We spreken in casu van "Levenslange noodzakelijke behandeling - Metastasering van schildkliercarcinoom is potentieel dodelijk, Followup in Albanie lijkt mij ontoereikend en niet aangewezen" (Dr. V.L.)

"Levenslange opvolging - recidief met laattijdige detectie - gunstige evolutie bij nauwkeurige follow up en tijdige detectie van recidief" (Dr Van den Bruel)

De z gezegde recente informatie, waaruit blijkt dat thans de behandeling wel beschikbaar is onvoldoende om een tijdige toegankelijkheid te garanderen, die absoluut noodzakelijk is om de levensnoodzakelijke opvolging te kunnen waarborgen.

Wat het attest van Albanese Ministerie van Gezondheid van 7 augustus 2019 betreft waarin wordt geattesteerd dat de myeloom waaraan verzoekster lijdt, niet behandeld kan worden bij gebrek aan specifieke medicatie.

De arts-adviseur verduidelijkt dat een myeloom een aandoening is van het beenmerg, veroorzaakt door een ongecontroleerde woekering van een bepaald type witte bloedcellen. Uit de voorgelegde medische stukken kan de arts-adviseur niet afleiden dat verzoekster aan deze aandoening lijdt.

Ter terechtzitting werd om verduidelijking gevraagd, en ondergetekende, als advocaat van verzoekster verduidelijkte dat het dat het in feite om een onnauwkeurige vertaling gaat terwijl het in werkelijkheid over de metastase gaat.

Ten onrechte meent de Raad voor Vreemdelingenzaken hieruit te mogen besluiten dat er bevestigd wordt dat er aldus dat van een myeloom in de huidige zaak geen sprake is En bijgevolg niet kan worden bij getreden dat er ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met dit attest.

De ongelukkige vertaling toont echter zeer duidelijk aan aan dat men zelfs bij het Albanees Ministerie van Gezondheid niet weet wat de exacte benaming is van de ziekte waar verzoekster aan lijdt en dat men er de juiste medicatie niet voor heeft

In de mate verzoekster aanvoert dat de eerste bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte.

Het gaat om “situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voor liggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”.

Totaal ten onrechte oordeelt de Raad voor Vreemdelingenzaken dat mevrouw Xhelilaj dergelijke uitzonderlijke situatie niet zou aantonen.

De rechter fixeert zich ten onrechte op de vaststellingen van de arts-adviseur die oordeelde dat het in casu gaat om een aandoening die ondertussen in het land van herkomst opgevolgd en behandeld kan worden, quod certe non

Ten onrechte oordeelt de raad voor Vreemdelingenzaken dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt omdat verzoekster niet aannemelijk zou maken dat de arts-adviseur ten onrechte zou hebben besloten dat opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië.

Na googlen van het Ministerie van volksgezondheid in Albanie leest men :

“Het gezondheidssysteem in Albanie is grotendeels openbaar. De Staat verleent de meeste diensten aan bevolking op het gebied van promotie, preventie, diagnose en behandeling . De particuliere sector staat nog in de kinderschoenen en omvat het grootste deel van de farmaceutische dienstverlening, tandheelkundige diensten en enkele diagnostische klinieken die voornamelijk in Tirana zijn geconcentreerd “ ...

“Met uitzondering van Tirana, waar in het kader van een proefproject de eerstelijnsgezondheidsdienst gereorganiseerd en de ASHR is opgericht is er in elk district een DFS directoraat Volksgezondheid dat alle gezondheidsdiensten in het district moet coördineren...Deze organisatie zal worden herzien met de voltooiing van het proefproject van ASHR dat gericht op de oprichting van regionale autoriteiten die het functioneren van de gezondheidsdiensten in de regio zullen coördineren”

IN een land waar volksgezondheid zelfs nog niet ernstig georganiseerd is kan men moeilijk als adviserend arts met enige ernst voorhouden dat de stipt minuscuul op te volgen aandoening van verzoekster naar behoren kan opgevolgd en behandeld worden quod certe not

In haar reisadvies mbt oa covid schrijft de site van FOD BUITENLANDSE ZAKEN onder de rubriek kosten/infrastructuur medische verzorging

“De medische verzorging buiten Tirana, laten de wensen over. Ook al halen sommige Albanese artsen een redelijk niveau, toch is- zolang repatriëring medisch mogelijk blijft, een hospitalisatie ter plaatse af te raden omwille van gebrek aan betrouwbare medicijnen en geschikt medisch materiaal.

Om een (medische) repatriëring te vergemakkelijken is het stek aangeraden om een passende verzekering af te sluiten voor de duur van uw verblijf; De personen die aan een medische behandeling onderworpen zijn, consulteren vooraf best hun arts en moeten het nodige meenemen voor hun vertrek Hetzelfde geldt voor inentingen; Vergeet niet uw dagelijkse reisapotheek mee te nemen. “

Men kan moeilijk ernstig voorhouden dat dusdanig advies voldoende garanties geeft aan iemand die aan een zeer strikt op te volgen controle onderworpen is en eveneens aan de bijbehorende specifieke medicatie wetende dat elke minste missing fataal kan zijn.

Dit is onmenselijk en niet leefbaar enerzijds louter fysische maar eveneens psychisch

Dat enerzijds het advies van de raadgevende arts niet ernstig kan genomen worden maar dat bovenop niet te begrijpen is dat de Raad blindelings het advies volgt zonder de attesten zoals meegedeeld en geattesteerd door de behandelende geneesheren niet voldoende naar waarde schat en ze blijkbaar niet ernstig nemen en daardoor mensenlevens riskeren.

Ten onrechte meent de raad van Vreemdelingenzaken eveneens dat wat betreft de tweede bestreden beslissing waar verzoekster aanvoert dat de tweede bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM en dit middel tracht te onderbouwen met verwijzingen naar arresten van de Raad, dient te worden opgemerkt dat hiervan geen precedentenwerking uitgaat.

De Raad stelt dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

In casu verblijft verzoekster sinds 2015 onafgebroken in België en lijdt zij aan ernstige medische problemen waarvoor zij behandeld wordt.

Naast de gevolgen voor fysieke integriteit zoals hierboven beschreven, heeft de bestreden beslissing ook verregaande gevolgen voor de psychische integriteit van verzoekster die wordt gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst zonder enige garantie dat zij er haar noodzakelijke medische behandeling zal kunnen verderzetten.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklank in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet (zie infra punt 2.22.).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62)."

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen, met name worden verzoekers grondrechten geschonden, haar recht op een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, haar recht op menselijke waardigheid en integriteit in de zin van artikel 1 en

3 van het Handvest en zijn recht op bescherming tegen onmenselijke behandelingen onder artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster voert aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat zij verwijderd wordt naar Albanie terwijl er daar geen voldoende medische behandeling voor haar voorhanden is, die nochtans medisch gezien strikt noodzakelijk is voor haar.

Zij wordt teruggestuurd zonder enige garantie dat haar medische behandeling zal kunnen worden verdergezet. De bestreden beslissing leidt eveneens tot een grote mate van ongerustheid en angst, die medisch gezien niet te verantwoorden is voor verzoekster.

Verzoekster wordt verwijderd naar een land waar zij omwille van het gebrek aan medische middelen en gespecialiseerde zorg geen toegang zal hebben tot de nodige medische zorg.

Dit vormt een ernstige inbreuk op zijn fysieke en psychische integriteit, hetgeen verzoekster ernstig zal tekenen en onherstelbaar is, als zij het al overleeft.”

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop artikel 13 van het EVRM alsook de artikelen 1 en 3 van het Handvest werden geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort, zodat zij het grondgebied binnen de dertig dagen dient te verlaten. Verzoekster wijst op de verplichtingen van verweerder in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In deze wijst de Raad erop dat voormelde wetsbepaling weliswaar voorziet dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met de daarin vervatte elementen, doch dat deze bepaling geen motiveringsplicht inhoudt (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Verzoekster betwist niet dat zij zich in casu bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat haar op deze grond een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd. Dit motief blijft derhalve overeind.

2.6. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Deze wetsbepaling – die, zoals verzoekster stelt, een omzetting betreft van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG – luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.7. In het administratief dossier zit een nota over de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, opgesteld door attaché K.J. op 8 juli 2021. Hierin kan het volgende worden gelezen:

“Gezinsleven-> betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om een familiaal bezoek te brengen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM

Hoger belang van minderjarige kinderen-> nvt

Gezondheidstoestand-> besproken medisch advies d.d. 09.04.2020; betrokkene brengt geen recentere medische stukken aan.”

2.8. Verzoekster focust zich in haar verzoekschrift nagenoeg volledig op haar gezondheidsproblematiek waarmee verweerder volgens haar geen rekening heeft gehouden.

2.9. Los van het gestelde in punt 2.7. kan verzoekster er niet onwetend van zijn dat verweerder over haar in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag om medische redenen, op 9 april 2020 een beslissing heeft genomen waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing was gestoeld op een medisch advies van de arts-adviseur die heeft geoordeeld dat een terugkeer naar het herkomstland geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt, omdat de benodigde medische zorgen en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië. Het beroep dat verzoekster heeft ingediend tegen deze beslissing en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat ermee gepaard ging, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 243.098 van 27 oktober 2020. Hiertegen werd geen cassatieberoep ingediend. Verzoekster diende naderhand, op 29 juni 2021, een tweede verblijfsaanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Deze verblijfsaanvraag mondde uit in een beslissing tot onontvankelijkheid van 9 juli 2021, d.i. dezelfde datum als de thans bestreden beslissing, omdat geen recent standaard medisch getuigschrift werd overgemaakt. Verzoekster heeft het thans ingestelde beroep duidelijk alleen gericht tegen de beslissing van 9 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In het kader van huidig beroep wordt immers, zowel in de aanhef als in fine van het verzoekschrift, duidelijk aangegeven dat enkel het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juli 2021 wordt aangevochten (in fine van het verzoekschrift wordt wel verkeerdelijk gesteld dat het een bijlage 13septies zou betreffen). Er wordt in de inventaris der stukken ook geen afschrift van de beslissing tot onontvankelijkheid van 9 juli 2021 gevoegd. Ter terechtzitting ontkracht verzoekster dit niet. Verzoekster heeft dus geen beroep ingediend tegen de in punt 1.5. bedoelde beslissing tot onontvankelijkheid van 9 juli 2021. Aldus is voormelde beslissing definitief geworden. Het houdt dus in dat definitief negatief werd beslist over verzoeksters verblijfsaanvragen om medische redenen van 28 juni 2019 en 29 juni 2021.

2.10. Het rommelig verzoekschrift is grotendeels een samenraapsel van:

(1) letterlijke passages uit het verzoekschrift dat werd ingediend tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing in de zaak met rolnummer 248 300 die werd beslecht door het in punt 1.3. vermelde arrest ;

(2) letterlijke passages uit het in punt 1.3. vermelde arrest, waarop dan vervolgens kritiek wordt geuit;

(3) letterlijke passages uit de in punt 1.4. bedoelde aanvraag.

Hiermee kan echter geen afbreuk worden gedaan aan het gestelde in punt 2.9. en hiermee toont verzoekster geen schending aan van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

2.11. Verzoekster kan meer bepaald haar beroep niet dienstig aanwenden om haar eerder geuite kritiek met betrekking tot de in punt 1.3. bedoelde beslissing van 9 april 2020 in extenso te gaan herhalen. Deze kritiek heeft reeds zijn beslag gekend in het in punt 1.3. vermelde verwerpingsarrest van de Raad van 27 oktober 2020. Verzoekster kan haar beroep al helemaal niet aanwenden om kritiek uit te oefenen op het voormelde arrest. Verzoekster citeert passages uit dit arrest en zet vervolgens uitgebreid uiteen waarom zij van oordeel is dat de Raad ten onrechte heeft geoordeeld dat het ingestelde beroep diende te worden verworpen. Het staat verzoekster uiteraard geheel vrij zich niet akkoord te verklaren met een verwerpingsarrest van de Raad. Zij dient deze kritiek evenwel via de geëigende weg kenbaar te maken, met name door het indienen van een cassatieberoep bij de Raad van State. Er blijkt niet dat verzoekster van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Het verwerpingsarrest van de Raad met nummer 243 098 is derhalve een definitief arrest. Verzoeksters gehele betoog dat op al het voormelde betrekking heeft en dat breed wordt uitgesmeerd over tal van pagina's en dat een letterlijke recuperatie betreft van reeds eerder ontwikkelde argumentatie zoals geduid in punt 2.10., is derhalve niet dienstig. Een middel dat betrekking heeft op andere zaken dan de bestreden beslissing, is onontvankelijk.

2.12. Voor een goed begrip van verzoeksters medische situatie, recapituleert de Raad wat blijkt uit het gestelde in punt 1.3. In het medische advies van de arts-adviseur van 9 april 2020 kan worden gelezen dat verzoekster werd gediagnosticeerd met een papillair schildkliercarcinoom met uitzaaïng naar de lokale lymfeklieren in de hals in 2013. In België werd in 2013 de schildklier volledig weggenomen samen met 44 lymfeklieren uit de hals. In 2015 was er een herhaal, waarbij opnieuw een chirurgische excisie plaatsvond in België. In augustus 2019 werd opnieuw een vergrote lymfeklier uit de hals verwijderd in België. De arts-adviseur stelde voorts dat er volgens het voorgelegde medische dossier de voorbije zeven jaren er geen uitzaaïng is opgetreden naar andere delen van het lichaam van verzoekster. Hij stelde tevens dat verzoekster levenslang is aangewezen op medicatie om het schildklierhormoon te vervangen (schildklierhormoonsubstitutie) omdat de volledige schildklier werd verwijderd. Hij stelde tevens dat verzoekster geen cardiale problematiek vertoont en dat ze evenmin aan een myeloom lijdt. Hij stelde vast dat opvolging en behandeling bij een oncoloog en/of een endocrinoloog en specifieke endocriene chirurgie voor thyroïdcarcinoom en oncologische chirurgie (metastasen in rest van lichaam) beschikbaar zijn in Albanië alsook laboratoriumonderzoek van de schildklier en de diagnostische tumor-marker van schildkliercarcinoom (Tg) evenals medische beeldvorming (echografie, CT- en MRI-scan) en radioactief jodium-131. De arts-adviseur vervolgt dat Levothyroxine beschikbaar is evenals calciumsubstitutie en Omeprazol. Hij stelde dat het medisch wetenschappelijk artikel over de behandeling van een patiënt met een agressief en resistent papillair schildkliercarcinoom met jodium-131 in het Universitair Ziekenhuis van Tirana werd gepubliceerd in augustus 2016 en aantoonde dat de noodzakelijke therapie wel degelijk gekend en beschikbaar is in Albanië (sinds 2015- 2016). Nadat werd onderzocht of de noodzakelijke medische zorgen en medicatie toegankelijk zijn voor verzoekster in Albanië, concludeerde de arts-adviseur: *“Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat het behandelde kliergemetastaseerd papillair schildkliercarcinoom in 2013 en 2015 en de chirurgisch verwijderde lymfeklier in 2019 geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van Mevr. X. noch een reëel risico vormen op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië.”*

2.13. Zoals gezegd verwierp de Raad het beroep dat werd ingesteld tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing die steunt op voormeld advies van de arts-adviseur en waartegen verzoekster kritiek had geuit.

2.14. Verzoekster hecht veel belang aan eerder vernietigde beslissingen in haar zaak zoals het geduid werd in punt 1., benadrukt dat haar medische situatie levenslang noodzakelijkerwijze regelmatige opvolgingen en onderzoeken vereist op gevaar van een dodelijke afloop, dat de opvolging in Albanië volgens haar behandelende artsen ontoereikend is en niet aangewezen, dat haar moeder aan dezelfde aandoening is overleden, dat er verregaande gevolgen voor de psychische integriteit zijn wanneer zij wordt gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst zonder enige garantie dat zij aldaar haar noodzakelijke medische behandeling zal kunnen verderzetten en uit kritiek op het in punt 1.3. bedoelde arrest. Losstaand van de vaststelling dat in casu geen gedwongen verwijdering voorligt, is het zo dat een arts-adviseur reeds heeft vastgesteld dat medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is voor verzoekster in het herkomstland, dat de beslissing die hierop steunt een definitieve beslissing is en dat verzoekster dit alles niet op losse schroeven kan zetten door voormeld betoog en haar overtuiging dat er sprake is van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster toont nergens in haar uiteenzetting concreet aan dat haar gezondheidstoestand of de medische omkadering in Albanië op een zodanige wijze is geëvolueerd, dat het advies van de arts-adviseur waarop de in punt 1.3. bedoelde beslissing steunt en waarvan de kernpunten werden weergegeven in punt 2.12., niet langer actueel is. Evenmin toont verzoekster aan dat de bestreden beslissing ondanks deze ten gronde gedane beoordeling van haar medische situatie een schending oplevert van artikel 3 van het EVRM.

2.15. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM – waarbij artikel 7 van het Handvest voorziet in een soortgelijke bescherming –, bevat het verzoekschrift opnieuw een letterlijke kopie van theoretische passages over dit verdragsartikel uit het verzoekschrift zoals het werd ingediend in de zaak met rolnummer 248 300 die werd beslecht door het in punt 1.3. vermelde arrest. In dit arrest kan worden gelezen: *“Verzoekster voert geen concrete elementen aan die een dergelijk privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.”* Ook nu leest de Raad nergens een concrete uiteenzetting in het verzoekschrift over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Verzoekster beroept zich nergens op een gezins- of familieleven in België. Met de zin in het verzoekschrift dat zij *“sinds 2015 [ononderbroken] in België [verblijft]”* in het kader van haar medische behandeling wordt geen beschermenswaardig privéleven aangetoond. Zelfs indien dit toch zou moeten worden aangenomen heeft zich dit ontwikkeld in een tijd waarin verzoekster

zich ervan bewust diende te zijn dat haar verblijfsstatus van die aard is dat de volharding van het privé-leven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het blijkt niet dat er sprake is van dergelijke omstandigheden en verzoekster toont het ook niet aan. Een schending van voormelde verdragsbepaling is niet aangetoond.

2.16. Vervolgens wordt in het verzoekschrift geponeerd dat de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen werden geschonden door de bestreden beslissing maar dit kan bezwaarlijk leiden tot de nietigverklaring ervan.

2.17. Achteraan in het verzoekschrift figureert nog een uitgebreide uiteenzetting onder de hoofding **“NIEUW VERZOEK TOT VERBLIJF”**.

Onder deze hoofding wordt gesteld als volgt:

“Bij aangetekend schrijven dd 25 juni 2020 doet verzoekster een nieuw verzoek om gemachtigd te worden om in België te verblijven

Gelet op de huidige pandende en de diverse afreisbeperkingen zeker indien verzoekster vanuit Albanië terug naar België zou moeten afreizen voor controle of behandeling zouden fataal kunnen zijn

Bovendien vreest verzoekster ten eerste dat zij geen nieuw internationaal paspoort zal krijgen van Albanië, of zeker niet snel genoeg indien zulks nodig zou zijn zodat zij desgevallend mogelijks niet zal kunnen afreizen naar België om zich te laten behandelen als het in Albanië weer misloopt

In casu verblijft verzoekster sinds 2015 onafgebroken in België en lijdt hij aan ernstige medische problemen waarvoor zij behandeld wordt.

Naast de gevolgen voor fysieke integriteit zoals hierboven beschreven, hebben de bestreden beslissingen ook verregaande gevolgen voor de psychische integriteit van verzoekster wanneer zij wordt gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst zonder enige garantie dat zij er haar noodzakelijke medische behandeling zal kunnen verderzetten.

De diagnose van levenslange opvolging en het risico op dodelijke afloop bij ontoereikende follow up , laat staan behandeling in Albanië zouden haar toch in staat moeten stellen om in België te kunnen verblijven om haar ernstige gezondheidstoestand te kunnen blijven opvolgen en tijdig te kunnen verzorgen.

De vrees geen of alleszins niet tijdig een nieuw internationaal paspoort te krijgen in Albanië als het in het land van herkomst weer misloopt, is onmenselijk , niet alleen omdat ze niet tijdig naar België zou kunnen afreizen om zo de levensnoodzakelijke zorg mis te lopen maar de constante angst dat de opvolging onmogelijk adequaat kan gegarandeerd worden is op zich al reden genoeg om haar verzoek tot verblijf toe te kennen

De problematiek van de pandemie hebben de situatie alleen maar verergerd qua toegankelijkheid en opvolging

Verzoekster is ondertussen de helft van haar jonge leven al in België dus haar sociaal/ familiaal leven ligt hier veel meer dan in Albanië.

Gelet op de pandemie is verzoekster nog meer aangewezen op een machtiging waardoor zij opnieuw een nieuwe aanvraag heeft ingediend totaal ten onrechte heeft de IBZ het verzoek onontvankelijk verklaard.

IBZ verwijst naar drie standaard medische getuigschriften dd 9/5/2019; 8/4/2019 en 18/8/2019 die gevoegd waren bij het verzoekschrift dd 25/6/2020 en stelt terecht dat deze ouder zijn dan de voorgeschreven maximaal 3 maanden maar bij het verzoek werd tevens in het gevoegde stukken bundel een recent en binnen termijn standaard medisch getuigschrift neergelegd m.n stuk 19. Medisch Getuigschrift Dr. Verhelst dd 19.5.2021

Het verzoek werd totaal ten onrechte onontvankelijk verklaard.”

2.18. De Raad stelt vast dat dit grotendeels een recuperatie betreft van betoog dat werd ontwikkeld in de in punt 1.4. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. De in punt 1.5. bedoelde beslissing heeft deze nieuwe aanvraag onontvankelijk verklaard. De Raad herhaalt dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het thans ingestelde beroep. Verzoekster kan dan ook niet dienstig stellen daar haar aanvraag ten onrechte onontvankelijk werd verklaard. Kritiek op een beslissing die niet de bestreden beslissing is, is immers onontvankelijk.

2.19. De Raad herhaalt ook dat verzoekster nergens concreet aantoont dat haar gezondheidstoestand of de medische omkadering in Albanië op een zodanige wijze is geëvolueerd, dat het advies van de arts-adviseur waarop de in punt 1.3. bedoelde beslissing steunt en waarvan de kernpunten werden weergegeven in punt 2.12. niet langer actueel is. Het eerste aspect blijkt niet uit recentste standaard medisch getuigschrift dat verzoekster zonder meer voegt als stuk 19 bij het verzoekschrift en waarin in de rubriek *“B/ Diagnose”* kan worden gelezen: *“Zie voorgeschiedenis. Kwaadaardig schildkliercarcinoom met aantasting lymfeklieren. Recidief mogelijk”*. Het tweede aspect blijkt niet uit stuk 16 met als titel *“Voorbeeld van wat er zich thans nog afspeelt in Albanië”* en dat een onduidelijk Engelstalig relaas betreft zonder enige vermelding van auteur of datum over een oogoperatie uitgevoerd op een minderjarige. Het blijkt ook niet uit stuk 17 dat een algemene beschrijving bevat van de organisatie van het gezondheidssysteem in Albanië. Evenmin blijkt het uit stuk 18 dat handelt over een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Belgische onderdanen die naar Albanië wensen af te reizen.

2.20. In voormeld advies van de arts-adviseur werd gesteld dat de benodigde zorgen, medicatie en opvolging van verzoeksters medische situatie beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië. Verzoekster brengt zoals gezegd niets concreet aan dat dit onderuit haalt. Het betoog dat ze naar België dient te komen voor controle en behandeling is dan ook niet dienend. In die zin blijkt dan ook niet dat verzoekster een constante angst moet hebben dat opvolging onmogelijk adequaat kan worden gegarandeerd in Albanië, met verregaande gevolgen voor haar psychische integriteit. Het is hypothetisch en derhalve evenmin dienend waar verzoekster gewag maakt van een verblijf in België als een behandeling in Albanië *“weer misloopt”*, en van het niet of niet snel genoeg kunnen bemachtigen van een internationaal paspoort in dat geval, waarbij ze alge-meen verwijst naar *“diverse afreisbeperkingen”* wegens de *“de huidige pandemie”*.

2.21. Waar verzoekster stelt dat zij *“ondertussen de helft van haar jonge leven al in België [is]”*, wijst de Raad erop dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Verzoekster was 33 jaar op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Een onafgebroken verblijf in België sinds 2015 houdt in dat verzoekster 27 jaar in haar herkomstland heeft verbleven, ten opzichte van een verblijf van 6 jaar alhier. Er kan dus niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeksters sociaal leven veel meer hier ligt dan in Albanië. De Raad verwijst hierbij verder naar het gestelde in het punt 2.15., waarin reeds werd ingegaan op verzoeksters voorgehouden privéleven alhier.

2.22. Voor zover het de bedoeling is van verzoekster om aan de Raad te vragen om haar te machtigen tot een verblijf, heeft de Raad daartoe geen rechtsmacht.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA